

Што прави МСУ со времето, просторот и парите?

Реакција на текстот "Опасен волонтиризам" од Златко Теодосиевски, објавен во ЗУМ од 9 август 2002 година

З а да се освежи сеќавањето на нашиот "колега" Златко Теодосиевски, кој од само нему познати причини не го посетува и не контактира со Музејот, ќе направиме една ретроспекција на активностите во последниве две години за кои Музејот "залудно потрошил државни пари", а вработените, поточно именувани те авторки од Музејот, го изразиле својот "волонтиризам, својата нестручност и непрофесионалност".

Бидејќи списокот на реализирани изложби, објавени книги, публикации и други манифестации е навистина долг, за да не ги оптоваруваме читателите, ќе наведеме само некои од нив: Азбучник на колекцијата на МСУ; книгата на професор Борис Петковски за Музејот на современата уметност 1964-1976; Библиографија на Петар Хаџи Бошков 1954-2000; Збирка критики од Ладислав Баришиќ "Вознемирен шаблон"; Италијанската колекција во МСУ; Француската колекција во МСУ; Марија Бономи; Боб Бони; Ханс Хартунг и Ана Ева Бергман; Дела од меѓународната колекција на МСУ (проспект); Фестивал на македонската култура во Музејот во Фејтвил, САД; Исмет Рамиковиќ; Димитар Манев; Ристо Калчевски; Цитати..., а да не ги забораваме активностите и на другите колеги виновни за "залудно трошење на државните пари": Хронологија на настани 1987-1997; Големото стакло; Милчо Манчевски; Зрачења; Преобразби; Лаф муабет; Биенале на млади; Миле Корубин; Досие: млади македонски уметници...

А сега за "отсуството" на аргументиран концепт за изложбата Париз-Скопје 1927-1966, во чиј назив во самиот почеток "колегата" Теодосиевски испуштил важен податок. Направил инверзија и заборавил на 1927-1966. Ова го потенцираме бидејќи во текстот споменува автори кои се директен производ на престојот во Париз по 1966 или пак се на маргините на модерната уметност во Македонија.

Како одговор на нашето преработување и инвентивноста: до краткото, јасното и совршеното навистина тешко се доаѓа.

Зошто токму денес ваква изложба и зошто текстот од 1994г. од проф. Борис Петковски?

Иницијативата за организирање на изложба и публикување на каталог со една ваква концепција му припаѓа на Францускиот културен центар во Скопје и потекнува уште пред неколку години со цел да се поттикне еден поголем проект во кој ќе бидат опфатени и елаборирани сите сег-

менти на оваа релација (комплетна био-библиографска граѓа, илустрација на архивска и фотодокументација, избор на текстови итн). Затоа оваа презентација претставува прва фаза од целосната реализација на овој проект. Францускиот културен центар целосно ја финансирал оваа изложба со што не го оштетија државниот буџет, напротив, само придонесоа во јакнењето на соработката меѓу двете држави, соработка која на нивно големо задоволство се потврди не само со оваа изложба туку и со претходно прикажаната француска колекција во МСУ.

Упатените вулгари навреди кон проф. Борис Петковски, за чишто заслуги во областа на современата ликовна уметност во Македонија и пошироко не е потребно да го потсетуваме Златко Теодосиевски, не му прилегаат на авторот на текстот и на неговата професија.

Аргументите за ваквото декларирање Теодосиевски не ги наведува или погрешно ги толкува, притоа употребувајќи уличен жаргон.

За оние коишто немале можност да ја видат изложбата и да го прелистаат каталогот, издвојуваме неколку цитати од текстот на Борис Петковски:

"... Почетоците на современата македонска ликовна уметност се врзуваат за третата деценија на 20 век, кога македонскиот народ се насочил во крајно неповолна национална, економска, политичка и културна положба. Сепак, веќе во тие години 1927-1929, тројца наши сликари воспоставиле мошне плоден творечки дијалог со Париз (Пандилов, Личеноски, Мартиноски)... Француската традиција и актуелната ликовна дејност влегуваа во сложен сооднос со стремежите, културното наследство, талентот на многу ликовни дојденци, меѓу кои и од Јужна и Источна Европа: тие ги впилаа влијанијата на француската средина, но најчесто и самите силно ја одбележуваа со својот авторски придонес... Одамна бев напишал дека македонските уметници откако ја "одболуваа" Европа, умееја со нов дух, со сознајно и емоционално продлабочен пристап да ја освојат и сопствената ликовна традиција, а и уметноста на сите простори и времиња. И тоа е една од придобивките на нашето општење со француската култура: париските музеи беа вистинските универзитети на поколењата наши уметници и историчари на уметноста..."

Зар е толку потребно, после вакви факти, повторно да "вергламе" и да измислуваме "тези".

**Захаринка Алексоска Бачева, виш кустос во МСУ
Марика Бочварова Плаевска, виш кустос во МСУ**